

ORCHESTRA DIN PĂDURE

VERSURI DE
EUGEN CHIROVICI
ILUSTRĂȚII DE ȘERBAN ANDREESCU

URȘUL ȘI MAIMUȚA VOR FACE O ORCHESTRĂ

Un urs blajin, cu capul mare
și bun la suflet ca o sărbătoare,
umblând el creanga prin pădure,
după zmeură și mure,
se pomeni, în luminiș, dând nas în nas
cu o maimuță dichisită,
sclifosită,
ce zornăia un maracas.

— Tu cine ești?
Și ce-nvârtești?
— Hei,
nu-mi sta-n cale, că n-am vreme de pigmei,
nu vezi ce mare sunt în ochii mei?
Sunt cel mai elegant
de pe întregul continent!
Mă-mbrac frumos, inteligent,
știi să dansez,
am geniu, am temperament,
sunt un gigant
al muzicii de jazz.
Nu sunt modest, căci sunt atât de important,
încât nici nu cutez
eu însumi să mă deranjez...
Acum am poftă să creez,
așa că, darling, nu-mi sta-n cale –
și maimuțoiul se îndepărtă agale.

Ursul medita profund
(„Ăsta-i mare căscăund
și mare lăudăros,
clăpăug, gălăgios“) –
când, deodată, îngrozit
auzi lătrat de câine,
răgușit,
și apoi un răpăit
și-o zbughi-ntr-un lăstăriș,
iar de-acolo, pe furiș,
se uită în luminiș,
căutând din ochi, ușor,
pe dulău, pe vânător,
dar nimic: doar „Poc!“ și „Pac!“
ba în tufe, ba-n copac.
Dârdâind
și clănțănind,
se gândi atunci de zor:
„Mor!“ și „Mor!“,
și-l cuprinse un fior,
unul mic,
de la creștet la buric,
iar pe urmă unul mare,
de la creștet la picioare;
și se puse pe oftat.
Da-n secunda următoare
ce văzu, stupefiat?

LIBRIS

Clăpăugu-nfuriat
luase groaznic la bătaie,
într-o mare hărmălaie,
toba mică, toba mare,
talgerele și tom-tom-ul
și-azvârlea într-una „omul“
zeci de mâini și de picioare
ba în tobe, ba spre soare;
la sfârșit,
zise mândru, răgușit:
— Asta-a fost!

— Ești anost!
Și m-ai speriat,
zise ursul supărat.
— Cum vorbești, hei!, fii atent,
știi că am temperament!...
Eu sunt foarte talentat,
sunt din naștere dotat
pentru muzica de jazz,
știi să cânt și să dansez
ca un acrobat...

We know
books

— Zi mai bine „apucat“
sau „turbat“,
zise ursul supărat.
— Uite ce, eu nu turbez,
eu creez;
împrovizez;
în do major,
în re minor,
în mi diez...
— Ia las-o mai domol.
— ... în fa bemol...
— E clar, te-ai dat de gol!
Ei, cum rămâne, domnule gigant,
cu geniul dumneavoastră important?
— Ah, n-ai imaginație,
niciun pic de grație,
ești obtuz și ești obez,
cu tine nu mai „discutez!“

– Ba stai așa, că, dacă tot am dat noi nas în nas,
eu o să trec la contrabas,
tu o să treci la baterie, că, e drept,
acolo ești și tu un pic deștept,
și o să-l chem pe-amicul meu, muflonul,
să vină repede cu saxofonul,
iar la pian un cerb
superb,
un mare specialist în menuet,
să facem împreună un cvartet.
Ba nu, mai bine o orchestră, că avem
o groază de instrumentiști aici,
autohtoni, mai mari, mai mici –
ia hai să mergem să-i vedem!
A, zise ursul, ar mai fi ceva:
colegii tăi exotici, din junglă, din savană
și din deșert,
din toată lumea ta,
să vină-n goană,
ca să susținem împreună un concert.
Și să le spui că eu sunt șef,
deși n-am chef,
dar am o sensibilitate de poet
și, mai ales, un papion cocheton!
Deci hai să mergem amândoi,
degrabă,
ca să-i vedem pe toți la treabă!

